

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/73/2016
Identifikačné číslo spisu: 1213218226
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1213218226.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: EKO BENZ, s.r.o., so sídlom Ľubochňianska 2131/2, 080 06 Ľubotice, IČO: 36 205 991 právne zast. JUDr. Vladimír Kucharčík, Štefánikova 40, 040 01 Košice, proti žalovanému: ArcelorMittal Construction Slovakia s.r.o., so sídlom Rožňavská 24, 821 04 Bratislava, IČO: 35 742 470, právne zast. Advokátska kancelária Paul Q, s.r.o., so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 35 906 464, o zaplatenie 14 947,88 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 26Cb/176/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. júna 2016, č. k. 8Cob/238/2014-115, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. apríla 2014, č. k. 26Cb/176/2013-86, žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 896,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 1 181,62 eur k rukám právneho zástupcu žalovaného, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou proti pôvodnému žalovanému spoločnosti ArcelorMittal Distribution Slovak Republic, s.r.o., doručenou súdu dňa 14. júna 2013 domáhal zaplatenia sumy 14 947,88 eur s 9,5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 14 947,88 eur od 15. mája 2013 do zaplatenia a náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia. Uvedené odôvodnil skutočnosťou, že žalobca ako skladovateľ uzavrel s pôvodným žalovaným ako ukladateľom zmluvu o manipulácii a skladovaní zo dňa 1. septembra 2008 (ďalej aj „zmluva o manipulácii a skladovaní“). Dňa 14. decembra 2012 bola žalobcovi doručená výpoveď uvedenej zmluvy o manipulácii a skladovaní, pričom pôvodný žalovaný vo výpovedi uviedol, že v súlade so zmluvnými podmienkami zmluva o manipulácii a skladovaní zanikne uplynutím štvormesačnej výpovednej doby, ktorá začala plynúť dňa 1. decembra 2012 a uplynie 31. marca 2013. Žalobca následne namietal listom z 17. decembra 2012 doručenom pôvodnému žalovanému dňa 21. decembra 2012, začiatok plynutia

výpovednej doby, keďže podľa bodu 2.6.1 zmluvy o manipulácii a skladovaní je výpovedná doba štvormesačná a začína plynúť prvým dňom nasledujúceho mesiaca po jej doručení a keďže bola doručená žalobcovi 14. decembra 2012, začala výpovedná doba plynúť až 1. januára 2013 a uplynula 30. apríla 2013. Z uvedeného dôvodu vystavil žalobca pôvodnému žalovanému faktúru č. OF 2013021 na sumu 14 947,88 eur, ktorou vyfaktoval odplatu za služby spojené so skladovaním za mesiac apríl 2013. Žalovaný faktúru aj napriek výzvam neuhradil.

3. V priebehu konania bol pôvodný žalovaný spoločnosť ArcelorMittal Distribution Slovak Republic, s.r.o. dobrovoľne vymazaný z obchodného registra a od 1. januára 2014 sa právnym nástupcom stala spoločnosť ArcelorMittal Construction Slovakia s.r.o..

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania ustálil, že existencia záväzkového vzťahu na základe zmluvy o manipulácii a skladovaní medzi sporovými stranami sporná nebola. Pôvodný žalovaný odoslal predmetnú výpoveď prostredníctvom pošty dňa 27. novembra 2012, o čom predložil podací lístok č. RR830830357SK a podľa notifikácie z pošty bola zásielka doručovaná žalobcovi dňa 28. novembra 2012 s výsledkom „adresát nezastihnutý“. Následne bolo žalobcovi vhozené do schránky oznámenie o uložení zásielky na pošte. Otázku dátumu doručenia výpovede žalobcovi posúdil súd prvej inštancie v súlade s ust. § 45 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Obč. zákonník“) tak, že prejav vôle je voči adresátovi právneho úkonu účinný od momentu, kedy sa dostane do sféry príjemcu, t. j. od momentu, kedy mal príjemca objektívne možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky. Z uvedeného dôvodu považoval súd prvej inštancie za dátum doručenia výpovede deň 28. novembra 2012, t. j. deň kedy bol realizovaný neúspešný pokus o doručenie zásielky žalobcovi a kedy bolo oznámenie pošty o uložení zásielky vhozené do poštovej schránky žalobcu. Skutočnosť, že žalobca si vyzdvihol zásielku na pošte až 14. decembra 2012 je irelevantná, keďže mal možnosť sa s ňou oboznámiť už od 28. novembra 2012. Preto mal súd prvej inštancie za to, že žaloba je nedôvodná, keďže v konaní nebol preukázaný nárok, ktorý bol žalobou uplatnený.

5. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 23. júna 2016, č. k. 8Cob/238/2014-115, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a dovolanie žalobcu nepripustil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie ohľadom okamihu dôjdenia prejavu vôle adresátovi a teda je potrebné skúmať, kedy sa takýto prejav vôle objektívne ocitne vo sfére dispozície príjemcu. Výpoveď bola žalobcovi doručovaná na adresu sídla spoločnosti prostredníctvom pošty a adresát mal možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky dňa 28. novembra 2012, a to na základe vhozenia oznámenia pošty o uložení tejto zásielky do poštovej schránky. Preto súd prvej inštancie správne ustálil, že výpovedná doba začala plynúť od 01. decembra 2012 a uplynula 31. marca 2013, kedy bol zmluvný vzťah ukončený a žalobca z tohto dôvodu nemá nárok na zaplatenie odplaty za mesiac apríl 2013. Z uvedeného dôvodu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), t. j. rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Za nesprávne vyriešenie právnu otázku dovolateľ označil posúdenie momentu doručenia výpovede žalobcovi, ktorý odvolací súd určil podľa dátumu vhozenia oznámenia pošty o uložení zásielky do poštovej schránky žalobcu a teda od tohto momentu mal žalobca objektívne možnosť sa s obsahom zásielky oboznámiť. Podľa názoru dovolateľa, by však uvedené účinky doručenia zásielky nastali k momentu vhozenia oznámenia pošty o uložení zásielky do poštovej schránky žalobcu len v prípade, ak by adresát upovedomený o uložení zásielky nevyužil možnosť oboznámiť sa s obsahom uloženej zásielky tým, že by si ju neprevzal ani v odbernej lehote. Na podporu tohto záveru označil dovolateľ rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/129/2010, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 27/2011. Dovolateľ ďalej tvrdí, že z oznámenia o uložení zásielky sa nedá objektívne zistiť obsah uloženej zásielky a že odvolací súd právne závery rozhodnutí, ktoré v potvrdzujúcom rozsudku citoval, nevyložil správne, keď ani žiadne z odvolacím súdom označených rozhodnutí nevyslovilo právny záver, že poštová zásielka je doručená dňom vhozenia oznámenia o uložení zásielky do poštovej schránky adresáta. Uvedený právny záver by sa dal aplikovať len v prípade, ak by žalobca nevyužil možnosť vyzdvihnutia zásielky v odbernej lehote na pošte, hoci mu v tom nebránili žiadne objektívne príčiny. Žalobca si však zásielku vyzdvihol v odbernej lehote na pošte dňa 14.

decembra 2012. Preto až týmto dňom mala byť zásielka považovaná za doručení. Dovolateľ žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 14 947,88 eur s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 14 947, 88 eur od 15. mája 2013 do zaplataenia, spolu s náhradou trov konania a trov právneho zastúpenia. Žalobca zároveň požiadal dovolací súd o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku v časti potvrdzujúcej druhý výrok rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 896,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 1 182,62 eur.

7. K dovolaniu žalobcu doručil súdu svoje vyjadrenie žalovaný. Podľa názoru žalovaného nie je dovolanie v danej veci prípustné, keďže súd prvej inštancie ako aj odvolací súd v plnej miere rešpektovali ustálenú judikatúru v obdobných veciach. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/2622/2006, v ktorom bol vyjadrený názor, že aj vzhľadom na oznámenie do poštovej schránky o uložení zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť oboznámiť sa s obsahom zásielky, pričom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne s obsahom hmotnoprávneho úkonu oboznámil, postačuje, že mal objektívne možnosť tak urobiť.

8. Žalobca vo vyjadrení k replike žalovaného opätovne zopakoval tvrdenia a argumenty už obsiahnuté v dovolaní.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom (§ 419 a nasl. C. s. p.).

10. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

11. Úspech každého dovolania je vždy podmienený (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu nedovoľuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k vecnému posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia.

12. Dovolateľ prípustnosť ako aj dôvodnosť (§ 432 C. s. p.) dovolania odvodzuje od nesprávneho vyriešenia právnej otázky týkajúcej sa posúdenia momentu doručenia hmotnoprávneho úkonu (výpovede zo zmluvy o manipulácii a skladovaní) žalobcovi, ktorú odvolací súd podľa názoru dovolateľa posúdil v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.). Predpokladom pre prípustnosť dovolania žalobcu je vyvodenie záveru, že k uvedenému odklonu od línie ustálenej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu skutočne došlo.

13. Sporným je posúdenie momentu doručenia výpovede zo zmluvy o manipulácii a skladovaní ako hmotnoprávneho úkonu. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí prezentoval záver, že jednostranný adresovaný právny úkon je právne účinný voči neprítomnej osobe od momentu, kedy sa dostane do dispozičnej sféry vplyvu príjemcu. Podstatné je, či a kedy mal príjemca objektívne možnosť sa s obsahom zásielky oboznámiť a nie je pritom rozhodujúce, či tak skutočne urobil.

14. Žalobca v dovolaní označil rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/129/2010 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 27/2011, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície, pričom tým možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi. Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť aj právnu istotu subjektov právnych vzťahov.

15. Podľa názoru dovolateľa sa právny záver prezentovaný najvyšším súdom v označenom rozhodnutí vzťahuje len na situácie, kedy aj napriek vedomosti adresáta o uložení zásielky na pošte si ju adresát v odbernej lehote vôbec nevyzdvihne a až následkom takéhoto nevyzdvihnutia zásielky v odbernej lehote by malo dôjsť k účinnosti adresovaného jednostranného právneho úkonu. S uvedeným výkladom prezentovaným dovolateľom však nie je možné súhlasiť. Skutočnosť, že dovolateľom označené

rozhodnutie najvyššieho súdu, od ktorého vyvodzuje odklon odvolacieho súdu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, sa dotýka situácie, kedy k vyzdvihnutiu zásielky v odbernej lehote vôbec neprišlo, nevylučuje aplikáciu uvedeného právneho záveru aj na situáciu, kedy k prevzatiu zásielky neskôr (v odbernej lehote) prišlo. Opačný záver by viedol k vzniku situácií, kedy by adresát zásielky vytváral neprímerané obštrukcie pri jej preberaní, úmyselne oddiaľoval začiatok plynutia výpovednej doby a spôsobil tak nerovnosť vo vzájomných právach a povinnostiach subjektov právnych vzťahov. Je možné súhlasiť s právnym názorom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu, v zmysle ktorého je podstatné posúdenie, kedy mal adresát objektívne možnosť sa s obsahom zásielky oboznámiť a nie kedy tak skutočne urobil, ktoré korešponduje aj so závermi vyjadrenými v rozhodnutí najvyššieho súdu označenom dovolateľom sp. zn. 5Cdo/129/2010. Neúspešným pokusom o doručenie na adrese sídla žalobcu a následným vrhodením oznámenia o uložení zásielky na pošte bolo adresátovi objektívne umožnené si zásielku vyzdvihnúť a oboznámiť sa s jej obsahom a skutočnosť, že tak adresát aj napriek vedomosti o uložení zásielky na pošte neurobil, nemôže byť na ťarchu odosielateľa. Odvolací súd sa pri riešení tejto právnej otázky neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, preto prípustnosť dovolania žalobcu nie je možné z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. vyvodiť.

16. Keďže prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná, najvyšší súd dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 477 písm. c/ C. s. p. odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

17. Najvyšší súd nezistil v prejednávanej veci dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 444 ods. 1 C. s. p.), ktoré by opodstatňovali odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v časti navrhovanej dovolateľom, preto tomuto návrhu nevyhovel. V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou o tom dovolací súd nevydal samostatné rozhodnutie.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

19. Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.